

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: S. K., nar. X, ev. č. X, X
státní příslušnost: R. U.
t.č. neznámého pobytu
zastoupen opatrovníkem SOZE, zapsaný spolek, IČ 44994249
sídlem Mostecká 5, 614 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2024, č. j. OAM-954/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Spolková republika Německo (dále též „SRN“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám správního řízení. Řízení bylo jednostranné a neobjektivní, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním způsobem v souladu s právním řádem ČR a základními zásadami činnosti správních orgánů. Žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí a vyložil chybně zákon. Použité informace nejsou aktuální. Žalobce navrhl soudu, aby přiznal jeho žalobě odkladný účinek. Dále požádal o ustanovení tlumočníka a advokáta s tím, že další důvody žaloby budou doplněny bez zbytečného odkladu.
3. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Podaná žaloba neprokazuje opak.
5. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Postup krajského soudu

6. Žalobce současně s podáním žaloby navrhl soudu, aby žalobě přiznal odkladný účinek. Krajský soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 7. 10. 2024 tak, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl.
7. Vzhledem k pochybnostem o skutečném pobytu žalobce, které soud získal v průběhu doručování soudních písemností, prošetřoval krajský soud nejprve podrobněji skutečný pobyt žalobce. Zpočátku byly písemnosti doručovány žalobci bezproblémově (např. poučení dle § 8 s.ř.s. a výzva k udělení souhlasu s rozhodnutím bez jednání dle § 51 s.ř.s., včetně překladu do ruského jazyka). Problémy s doručováním soudních písemností žalobci nastaly až po zamítnutí jeho návrhu na přiznání odkladného účinku k žalobě, kdy žalobce přestal být kontaktní. Správa uprchlických zařízení MV ČR soudu sdělila dne 5. 11. 2024, že žalobce byl dne 15. 10. 2024 odepsán ze stavu ubytovaných v PPS Zastávka pro nepřiznání odkladného účinku žalobě. K dotazu soudu Ministerstvo vnitra

ČR sdělilo, že žalobce odešel dne 15. 10. 2024 z PPS Zastávka, po nepřiznání odkladného účinku, a současný pobyt žalobce není znám. Neznámý pobyt žalobce vyplýval rovněž z náhledu do evidenční karty žadatele. Z důvodu neznámého pobytu mu zdejší soud ustanovil usnesením ze dne 20. 11. 2024, č. j. 56 Az 11/2024-49, pro toto řízení opatrovníka SOZE, zapsaný spolek, se sídlem v Brně, Mostecká 5. Usnesení bylo doručeno opatrovníku žalobce i žalovanému a pro žalobce (neznámého pobytu) bylo vyvěšeno na úřední desce soudu. Žalobce však nebyl kontaktní a zůstal neznámého pobytu. V podané žalobě žalobce žádal i o ustanovení tlumočníka a advokáta. O těchto návrzích soud již nerozhodoval vzhledem k nekontaktnosti žalobce a potřebě vydat rozhodnutí ve věci samé s největším urychlením, neboť jde o věc dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ostatně žalobce nesplnil ani zákonné podmínky pro ustanovení právního zástupce. Na výzvu soudu, aby osvědčil své osobní, majetkové a výdělkové poměry za účelem prokázání, že nemá dostatečné prostředky (srov. podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 a pro ustanovení právního zástupce dle § 35 odst. 10 s.ř.s.) nijak nereagoval.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení vyslovili s tímto postupem souhlas), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení, Uzbekistán opustil dne 2. 7. 2024 letecky přes Italskou republiku do Prahy. Je zdravý a žádné léky neužívá. Důvodem podané žádosti bylo to, že ve vlasti musí splatit dluhy. V ČR má spoustu známých a synovce. Může zde sehnat dobrou práci. Zaplatí dluhy a pak bude pracovat na sebe. V průběhu pohovoru k žádosti dne 25. 7. 2024 v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka žalobce uvedl, že poučení tzv. dublinském řízení zatím nečetl. Načež byl poučen o tom, že z důvodu držení německého víza bude zaslána žádost o jeho převzetí na území SRN. Žalobce na to reagoval, že v SRN nikoho nezná. O české vízum se snažil jeden až dva roky, je to složité a drahé. Proto si nakonec vyřídil německé vízum. Chtěl zjistit, jaká je zde situace. Nikam jinam nechce, v ČR se mu líbí. Synovec má české vízum. Respektovat rozhodnutí o přemístění do SRN nebude. Chce zůstat v ČR.
10. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
11. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní

- ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
12. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.
 13. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 dublinského nařízení, neboť z informací získaných v průběhu řízení z CS-VIS a z informací uvedených v cestovním dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce je držitelem víza vydaného Spolkovou republikou Německo č. X s platností od 1. 7. 2024 do 30. 7. 2024 s jednorázovým vstupem a počtem 15 dnů pobytu. Z provedených zjištění ve správním řízení vyplynulo, že žalobce z vlasti vycestoval dne 2. 7. 2024 letecky přes Italskou republiku do Prahy a žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal dne 22. 7. 2024. Na základě shora uvedených zjištění tedy bylo nezbytné aplikovat v případě žalobce kritérium dané článkem 12 dublinského nařízení.
 14. Podle článku 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
 15. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku, dokud žadatel neopustil území členských států.
 16. Na základě shora uvedených zjištění je tedy příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany SRN. Z toho důvodu žalovaný požádal dne 26. 7. 2024 SRN o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR dne 22. 7. 2024. Dne 5. 8. 2024 obdržel správní orgán informaci o tom, že SRN uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

17. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Německo, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 30. 5. 2023. Na podkladě shromážděných informací soud přisvědčil žalovanému, že v souladu s dublinským nařízením je SRN povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ze zajištěných podkladů vyplývá, že azylové řízení v SRN netrpí systematickými nedostatky a podmínky přijetí žadatelů jsou standardní. Bližší informace jsou uvedeny v předmětném dokumentu, jenž je součástí správního spisu.
18. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN. SRN je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. SRN je rovněž považována za bezpečnou zemi původu členskými státy EU. Rovněž skutečnost, že zde ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany stovky uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Žalobci tedy nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
19. Žalobce v žalobě neuváděl žádné nedostatky azylového systému v Německu, z nichž by měl obavu. V rámci pohovoru v průběhu správního řízení na adresu Německa pouze uvedl, že si vyřídil německé vízum, neboť chtěl zjistit, jaká je zde situace. Nikoho tam ale nezná a rozhodnutí o přemístění do Německa nebude respektovat. Soud dospěl za této situace ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobci v Německu nehrozí žádné nebezpečí a Německo je jako člen EU schopno nestranně a spravedlivě posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.
20. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z nějž mimo jiné vyplývá, že v případě většiny členských zemí EU nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky. V případě tohoto státu platí zásada vzájemné důvěry nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU. Uvedené závěry se žalobci v podané žalobě nepodařilo vyvrátit.
21. Žalobce dosud na území ČR pouze využíval možnost pobytu v pobytovém středisku Zastávka, nemá zde rodinu, práci ani vlastní bydlení, není tedy možné zmiňovat jakoukoli jeho integraci do ČR. Pokud by mělo být důvodem k setrvání žalobce na území ČR jen to, že zde má známé, pak má jistě daleko více známých osob a přátel, včetně rodinných příbuzných ve své zemi původu. Pokud jde o ekonomické důvody, které žalobce zmínil (chce si vydělat peníze), tak ty nejsou azylově relevantním důvodem.

22. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuváděl žádné konkrétní obavy z návratu do země původu. Již při poskytnutí údajů k podané žádosti a ústním pohovoru dne 25. 7. 2024 uvedl, že důvodem podané žádosti, a tedy i odjezdu z vlasti, je to, aby si vydělal a splatil dluhy. Pak bude moci pracovat na sebe. V ČR má známé a dá se zde sehnat dobrá práce. V Německu nikoho nezná a v případě rozhodnutí o jeho přemístění do Německa nebude toto rozhodnutí respektovat. S vízy to bylo složité a drahé, nakonec si vyřídil německé vízum, neboť chtěl zjistit, jaká je zde situace. Takto žalobcem přiblížené důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu budou hodnoceny členským státem EU, který je podle dublinského nařízení příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
23. V průběhu správního řízení byl žalobce vyzván ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, k seznámení se s podklady rozhodnutí, a také aby se k nim vyjádřil, popř. navrhl další podklady rozhodnutí. Žalobce svého práva nevyužil, sdělil, že správnímu řízení rozumí a nic dalšího dokládat nebude. Chce zůstat v ČR.
24. Pokud žalobce ve správním řízení uváděl, že je zcela zdravý, a že přijel, aby si sehnal práci a vydělal peníze na splacení dluhů ve vlasti, pak žalovaný zcela po právu neshledal tyto důvody za dostatečné pro případnou aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Žalovaný k tomu ještě důvodně připomněl, že žalobce je na území členských států poprvé, není osobou závislou a ani se o osobu závislou nestará. Účelem podané žádosti jsou pouze ekonomické důvody. Jeho manželka a děti žijí ve vlasti.
25. Podle čl. 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, pokud tento žadatel podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě shora zjištěných skutečností je tedy SRN povinna převzít žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
26. Uplatněné žalobní námitky byly převážně obecného charakteru. Proto k nim soud v obecné rovině po přezkoumání postupu žalovaného uvádí, že nezjistil žádné pochybení. Rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Nedošlo k porušení § 3 ve spojení s § 2 správního řádu, když žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a provedené řízení soud neshledal neobjektivním, když ani žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, jež by o neobjektivitě řízení svědčily.
27. Námitky žalobce nezpochybnilly závěry žalovaného. Žalobce sice zřejmě nechce do SRN, avšak v průběhu správního řízení i soudního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v SRN a současně nevyjádřil ani žádné potíže, které by měl v průběhu svého předchozího života s německými správními orgány.
28. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z aktuálních podkladů, s nimiž se měl možnost žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění těchto podkladů žalobce nenavrhoval.

29. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl oprávněně učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně